DIREKTIVA 2014/67/EU EVROPSKEGA PARLAMENTA IN SVETA

z dne 15. maja 2014

o izvrševanju Direktive 96/71/ES o napotitvi delavcev na delo v okviru opravljanja storitev in spremembi Uredbe (EU) št. 1024/2012 o upravnem sodelovanju prek informacijskega sistema za notranji trg (uredba IMI)

(Besedilo velja za EGP)

EVROPSKI PARLAMENT IN SVET EVROPSKE UNIJE STA –

ob upoštevanju Pogodbe o delovanju Evropske unije ter zlasti členov 53(1) in 62 Pogodbe,

ob upoštevanju predloga Evropske komisije,

po posredovanju osnutka zakonodajnega akta nacionalnim parlamentom,

ob upoštevanju mnenja Evropskega ekonomsko-socialnega odbora ([1]),

ob upoštevanju mnenja Odbora regij ([2]),

v skladu z rednim zakonodajnim postopkom ([3]),

ob upoštevanju naslednjega:

(1) Prosto gibanje delavcev, svoboda ustanavljanja in svoboda opravljanja storitev so temeljna načela notranjega trga v Uniji, zapisana v Pogodbi o delovanju Evropske unije (PDEU). Za zagotovitev enakih konkurenčnih pogojev za podjetja in spoštovanja pravic delavcev je izvajanje navedenih načel na ravni Unije dodatno razvito.

(2) Svoboda opravljanja storitev vključuje pravico podjetij, da opravljajo storitve v drugi državi članici, v katero lahko začasno napotijo svoje delavce, da bi tam opravljali te storitve. Pri napotitvi delavcev je treba razlikovati med to svobodo in prostim gibanjem delavcev, ki vsebuje pravico vsakega državljana, da se preseli v drugo državo članico, da bi tam delal in prebival, ter varstvo pred diskriminacijo pri zaposlovanju, plačilu in drugih pogojih dela in zaposlitve v primerjavi z državljani zadevne države članice.

(3) V zvezi z delavci, začasno napotenimi na delo z namenom opravljanja storitev v državi članici, ki ni tista, v kateri običajno opravljajo svoje delo, Direktiva 96/71/ES Evropskega parlamenta in Sveta ([4]) določa jedro jasno opredeljenih pogojev za zaposlitev, ki jih mora ponudnik storitev izpolnjevati v državi članici, v katero napotuje delavce, da se zagotovi minimalno varstvo zadevnih napotenih delavcev.

(4) Vsi ukrepi, ki jih uvaja ta direktiva, bi morali biti upravičeni in sorazmerni, da pri varstvu napotenih delavcev ne bi ustvarili upravnega bremena ali omejili potenciala podjetij, zlasti malih in srednjih podjetij (MSP), za ustvarjanje delovnih mest.

(5) Da bi zagotovili skladnost z Direktivo 96/71/ES, ne da bi ponudnikom storitev naložili nepotrebno upravno breme, je bistveno, da se dejanski elementi iz določb te direktive o ugotavljanju, ali je napotitev prava, in preprečevanju zlorab in izogibanja obravnavajo kot okvirni in neizčrpni. Zlasti se ne bi smelo zahtevati, da so pri vsaki napotitvi izpolnjeni vsi elementi.

([1]) UL C 351, 15.11.2012, str. 61.
([2]) UL C 17, 19.1.2013, str. 67.
([3]) Stališče Evropskega parlamenta z dne 16. aprila 2014 (še ni objavljeno v Uradnem listu) in odločitev Sveta z dne 13. maja 2014.
([4]) Direktiva 96/71/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 16. decembra 1996 o napotitvi delavcev na delo v okviru opravljanja storitev (UL L 18, 21.1.1997, str. 1).

(6) Ne glede na to, da bi bilo treba oceno okvirnih dejanskih elementov prilagoditi posameznemu primeru in upoštevati posebnosti njegovih okoliščin, okoliščine z enakimi dejanskimi elementi v različnih državah članicah ne bi smele voditi v drugačno pravno obravnavo ali oceno pristojnih organov.

(7) Da se podjetjem prepreči, se jih odvrne od in se zagotovi boj proti zlorabi veljavnih pravil in izogibanju tem pravilom, tako da bi na nepravilen ali goljufiv način izkoriščala svobodo opravljanja storitev, zapisano v PDEU, in/ali uporabo Direktive 96/71/ES, bi bilo treba izboljšati izvajanje in spremljanje pojma napotitev in na ravni Unije uvesti enotnejše elemente, s katerimi bi olajšali enotno tolmačenje.

(8) Zato mora pristojni organ države članice gostiteljice po potrebi v tesnem sodelovanju z državo članico sedeža preučiti dejanske sestavne elemente, ki so značilni za začasno naravo pojma napotitve, in pogoj, da ima delodajalec dejanski sedež v državi članici, iz katere napotuje delavce.

(9) Pristojni organi bi morali pri obravnavi obsega prometa, ki ga je podjetje ustvarilo v državi članici sedeža, za namene ugotavljanja, ali to podjetje dejansko opravlja večji del svojih dejavnosti, ne le notranjih upravljavskih in/ali administrativnih dejavnosti, upoštevati razlike med kupno močjo valut.

(10) Elementi iz te direktive v zvezi z izvajanjem in spremljanjem napotitev so lahko v pomoč tudi pristojnim organom pri odkrivanju delavcev, ki so bili napačno prijavljeni kot samozaposleni. V skladu z Direktivo 96/71/ES je ustrezna opredelitev delavca tista, ki se uporablja v pravu države članice, na ozemlje katere je delavec napoten. Pristojni organi bi z dodatnimi pojasnili in boljšim spremljanjem napotitev povečali pravno gotovost in vzpostavili koristno orodje za učinkovit boj proti lažni samozaposlitvi ter zagotovili, da napoteni delavci ne bi bili napačno prijavljeni kot samozaposleni, ter bi tako prispevali k preprečevanju izogibanja veljavnim pravilom, odvračanju od njega in boju proti njemu.

(11) Kadar ne gre za pravo napotitev in pride do kolizije zakonov, bi bilo treba upoštevati določbe Uredbe (ES) št. 593/2008 Evropskega parlamenta in Sveta ([1]) (v nadaljnjem besedilu: uredba Rim I) ali Rimske konvencije ([2]), katerih namen je zagotoviti, da zaposleni ne bi bili prikrajšani za varstvo, ki se zagotavlja z določbami, od katerih ni možno odstopati na podlagi sporazuma ali pa je to možno le v korist zaposlenih. Države članice bi morale zagotoviti določbe za ustrezno varstvo delavcev, ki niso dejansko napoteni.

(12) Če potrdilo o veljavni zakonodaji o socialnem varstvu iz Uredbe (ES) št. 883/2004 Evropskega parlamenta in Sveta ([3]) manjka, je to lahko znak, da primera ne bi smeli opredeliti kot začasne napotitve v državo članico, ki ni država, v kateri zadevni delavec običajno dela v okviru opravljanja storitev.

(13) Kot velja za Direktivo 96/71/ES, tudi ta direktiva ne bi smela posegati v uporabo Uredbe (ES) št. 883/2004 in Uredbe (ES) št. 987/2009 Evropskega parlamenta in Sveta ([4]).

(14) PDEU izrecno priznava spoštovanje različnosti nacionalnih sistemov, ki urejajo odnose med delodajalci in delojemalci, ter avtonomijo socialnih partnerjev.

(15) V več državah članicah imajo socialni partnerji pomembno vlogo pri napotitvi delavcev z namenom opravljanja storitev, saj lahko v skladu z nacionalnim pravom in/ali prakso določajo, alternativno ali istočasno, različne stopnje veljavnih minimalnih urnih postavk. Socialni partnerji bi morali te urne postavke sporočati in o njih obveščati.

([1]) Uredba (ES) št. 593/2008 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 17. junija 2008 o pravu, ki se uporablja za pogodbena obligacijska razmerja (Rim I) (UL L 177, 4.7.2008, str. 6).

([2]) Rimska konvencija z dne 19. junija 1980 o pravu, ki se uporablja za pogodbene obveznosti, dana na voljo za podpis v Rimu (80/934/EGS) (UL L 266, 9.10.1980, str. 1).

([3]) Uredba (ES) št. 883/2004 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 29. aprila 2004 o uskladitvi sistemov socialne varnosti (UL L 166, 30.4.2004, str. 1).

([4]) Uredba (ES) št. 987/2009 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 16. septembra 2009 o določitvi podrobnih pravil za izvajanje Uredbe (ES) št. 883/2004 o koordinaciji sistemov socialne varnosti (UL L 284, 30.10.2009, str. 1).

(16) Ustrezno in učinkovito izvajanje in izvrševanje sta ključna za varstvo pravic napotenih delavcev in zagotovitev enakih konkurenčnih pogojev za ponudnike storitev, nezadostno izvrševanje pa slabi učinkovitost veljavnih pravil Unije na tem področju. Tesno sodelovanje med Komisijo in državami članicami ter po potrebi regionalnimi in lokalnimi organi je zato bistveno, ob tem pa ne gre pozabiti pomembne vloge inšpektoratov za delo in socialnih partnerjev. Medsebojno zaupanje, pripravljenost za sodelovanje, stalen dialog in vzajemno razumevanje so v tem pogledu ključni.

(17) Učinkoviti postopki spremljanja v državah članicah so bistveni za izvrševanje Direktive 96/71/ES in te direktive ter bi morali biti vzpostavljeni po vsej Uniji.

(18) Težave pri dostopu do informacij o pogojih za zaposlitev so pogosto razlog, da ponudniki storitev ne uporabljajo veljavnih pravil. Države članice bi morale zato zagotoviti vsesplošno razpoložljivost in brezplačnost informacij o pogojih za zaposlitev ter učinkovit dostop do njih, in sicer ne samo ponudnikom storitev iz drugih držav članic, temveč tudi zadevnim napotenim delavcem.

(19) Kadar so pogoji za zaposlitev določeni v kolektivnih pogodbah, ki so bile razglašene za splošno veljavne, bi morale države članice zagotoviti, ob upoštevanju avtonomije socialnih partnerjev, da so te kolektivne pogodbe splošno na voljo v dostopni in pregledni obliki.

(20) Za večjo dostopnost informacij bi moral biti v državah članicah vzpostavljen enoten vir informacij. Vsaka država članica bi morala zagotovi enotno uradno nacionalno spletno mesto, skladno s standardi spletne dostopnosti, in druga primerna komunikacijska sredstva. Enotno uradno nacionalno spletno mesto bi moralo biti zasnovano vsaj kot spletni portal in služiti kot strežni prehod ali glavna vstopna točka ter jasno in natančno navajati povezave do ustreznih virov informacij, pa tudi kratek opis vsebine navedenega spletnega mesta in povezav. Med takšnimi spletnimi mesti bi morala biti zlasti spletna mesta, ki so na podlagi zakonodaje Unije vzpostavljena za spodbujanje podjetništva in/ali razvoj čezmejnega opravljanja storitev. Države članice gostiteljice bi morale dati na voljo informacije o obdobjih, določenih v njihovem nacionalnem pravu, za katera morajo ponudniki storitev po obdobju napotitve hraniti dokumente.

(21) Napoteni delavci bi morali imeti pravico, da od države članice gostiteljice prejmejo splošne informacije o nacionalnem pravu in/ali praksi, ki se uporablja zanje.

(22) Upravno sodelovanje in medsebojna pomoč med državami članicami bi morala biti v skladu s pravili o varstvu osebnih podatkov iz Direktive 95/46/ES Evropskega parlamenta in Sveta ([1]) ter v skladu z nacionalnimi pravili o varstvu podatkov, ki izvajajo zakonodajo Unije. Upravno sodelovanje prek informacijskega sistema za notranji trg (IMI) bi moralo biti tudi v skladu z Uredbo (ES) št. 45/2001 Evropskega parlamenta in Sveta ([2]) ter Uredbo (EU) št. 1024/2012 Evropskega parlamenta in Sveta ([3]).

(23) Za zagotovitev pravilne uporabe materialnih pravil o pogojih za zaposlitev, ki jih je treba izpolnjevati v zvezi z napotenimi delavci, in spremljanja skladnosti z njimi bi morale države članice uporabljati samo določene upravne zahteve in nadzorne ukrepe za podjetja, ki napotujejo delavce v okviru opravljanja storitev. V skladu s sodno prakso Sodišča Evropske unije so lahko takšne zahteve in ukrepi upravičeni iz nujnih razlogov splošnega pomena, med katere spada učinkovito varstvo pravic delavcev, če se z njimi ustrezno zagotovi uresničitev želenega cilja in ne presegajo tistega, kar je potrebno zanjo. Take zahteve in ukrepi se lahko uvedejo samo, če pristojni organi brez zahtevanih informacij ne morejo učinkovito opravljati svojega nadzornega dela in/ali če z manj omejevalnimi ukrepi ne bi bilo mogoče izpolniti ciljev nacionalnih nadzornih ukrepov, ki veljajo za potrebne.

([1]) Direktiva 95/46/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 24. oktobra 1995 o varstvu posameznikov pri obdelavi osebnih podatkov in o prostem pretoku takih podatkov (UL L 281, 23.11.1995, str. 31).

([2]) Uredba (ES) št. 45/2001 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 18 decembra 2000 o varstvu posameznikov pri obdelavi osebnih podatkov v institucijah in organih Skupnosti in o prostem pretoku takih podatkov (UL L 8, 12.1.2001, str. 1).

([3]) Uredba (EU) št. 1024/2012 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 25. oktobra 2012 o upravnem sodelovanju prek informacijskega sistema za notranji trg in razveljavitvi Odločbe Komisije 2008/49/ES (uredba IMI) (UL L 316, 14.11.2012, str. 1).

(24) Ponudnik storitev bi moral zagotoviti, da je v njegovi izjavi navedena identiteta napotenega delavca, da bi lahko pristojni organi v času trajanja napotitve izvajali dejanski nadzor na delovnem mestu.

(25) Ponudnik storitev s sedežem v drugi državi članici bi moral brez nepotrebnega odlašanja obvestiti pristojne organe v državi članici gostiteljici o vseh pomembnih spremembah informacij, navedenih v izjavi ponudnika storitev, da bi omogočil dejanski nadzor na delovnem mestu.

(26) Obveznost sporočanja upravnih zahtev in nadzornih ukrepov Komisiji ne bi smela šteti kot predhodni postopek za pridobitev dovoljenja.

(27) Za zagotovitev boljše in enotnejše uporabe Direktive 96/71/ES in njenega izvrševanja v praksi ter čim večjega možnega zmanjšanja razlik med stopnjami uporabe in izvrševanja v Uniji bi morale države članice zagotoviti, da se na njihovem ozemlju izvajajo učinkoviti in ustrezni inšpekcijski pregledi, s čimer bi med drugim prispevale k boju proti neprijavljenemu delu v okviru napotitve, pri tem pa bi morale za boljše reševanje težav upoštevati tudi druge pravne pobude.

(28) Države članice bi morale po potrebi podjetju, v katerem je bil opravljen inšpekcijski pregled, v skladu z njihovim nacionalnim pravom in/ali prakso predložiti dokument po inšpekcijskem pregledu ali nadzoru, ki bi vseboval vse ustrezne informacije.

(29) Države članice bi morale zagotoviti zadostno število zaposlenih s spretnostmi in znanji ter kvalifikacijami, ki so potrebne za učinkovito izvajanje inšpekcijskih pregledov in čim hitrejše odzivanje na prošnje države članice gostiteljice ali države članice sedeža za predložitev informacij v okviru te direktive.

(30) Inšpektorati za delo, socialni partnerji in drugi organi za spremljanje so v tem smislu odločilnega pomena in bi morali ključno vlogo ohraniti tudi v prihodnje.

(31) Za prožno odzivanje na različnost trgov dela in sistemov odnosov med delodajalci in delojemalci lahko v izjemnih primerih nekatere pogoje za zaposlitev napotenih delavcev spremljajo socialni partnerji in/ali drugi akterji in/ali organi, če zadevnim osebam zagotavljajo enako raven varstva ter so pri spremljanju nediskriminacijski in objektivni.

(32) Inšpekcijski in drugi ustrezni organi za spremljanje in izvrševanje v državah članicah bi se morali posluževati sodelovanja in izmenjave informacij iz zadevnega prava, da bi se preverila skladnost s pravili, ki se uporabljajo za napotene delavce.

(33) Države članice se posebej spodbuja k uvedbi bolj integriranega pristopa k delovnim inšpekcijam. Preučiti bi bilo treba tudi potrebo po oblikovanju skupnih standardov za vzpostavitev primerljivih metod, praks in minimalnih standardov na ravni Unije. Oblikovanje skupnih standardov pa ne bi smelo ovirati prizadevanj držav članic za učinkovit boj proti neprijavljenemu delu.

(34) Za boljše izvrševanje Direktive 96/71/ES in njeno učinkovitejšo uporabo bi morali obstajati učinkoviti pritožbeni mehanizmi, prek katerih lahko napoteni delavci vložijo pritožbe ali začnejo postopke neposredno ali z njihovim soglasjem prek ustreznih pooblaščenih tretjih strani, kot so sindikati ali druga združenja ter skupne institucije socialnih partnerjev. To ne bi smelo posegati v nacionalna postopkovna pravila glede zastopanja in obrambe pred sodišči ter v pristojnosti in druge pravice sindikatov in drugih predstavnikov zaposlenih v skladu z nacionalnim pravom in/ali prakso.

(35) Za zagotovitev, da napoteni delavec prejme ustrezno plačilo, in če se posebni dodatki za napotitev, lahko štejejo kot del minimalne urne postavke, bi se smeli taki dodatki odtegniti od plače samo, če tako določa nacionalno pravo, kolektivne pogodbe in/ali praksa države članice gostiteljice.

(36) Skladnost z veljavnimi pravili s področja napotitev delavcev na delo v praksi in učinkovito varstvo pravic delavcev v zvezi s tem sta še posebej pomembni vprašanji v podizvajalskih verigah in bi ju bilo treba zagotoviti z ustreznimi ukrepi v skladu z nacionalnim pravom in/ali prakso ter skladno s pravom Unije. Taki ukrepi lahko po posvetovanju z ustreznimi socialnimi partnerji vključujejo prostovoljno uvedbo mehanizma neposredne odgovornosti podizvajalca poleg odgovornosti delodajalca ali namesto njega v zvezi s kakršnimi koli neporavnanimi neto prejemki v vrednosti minimalnih urnih postavk in/ali prispevkov za splošne sklade ali institucije socialnih partnerjev, ki jih ureja zakonodaja ali kolektivne pogodbe, če so zajeti v členu 3(1) Direktive 96/71/ES. Vendar lahko države članice v okviru nacionalnega prava sprejmejo strožja pravila v zvezi z odgovornostjo ali dodatna pravila na nediskriminatorni in sorazmerni osnovi.

(37) Države članice, ki so uvedle ukrepe za zagotavljanje skladnosti z veljavnimi pravili v podizvajalskih verigah, bi morale imeti možnost določiti, da v posebnih okoliščinah (pod)izvajalec ne bi smel biti odgovoren ali da je lahko odgovornost omejena, kadar je ta (pod)izvajalec sprejel obveznosti primerne skrbnosti. Te ukrepe bi bilo treba določiti v nacionalnem pravu, v njih pa bi bilo treba upoštevati posebne okoliščine v zadevni državi članici; med drugim lahko vključujejo ukrepe, ki jih izvajalec sprejme v zvezi z dokumentacijo o skladnosti z upravnimi zahtevami in nadzornih ukrepov, da bi se zagotovilo učinkovito spremljanje skladnosti z veljavnimi pravili o napotitvi delavcev.

(38) Zaskrbljujoče je, da imajo države članice še vedno številne težave pri čezmejni izterjavi upravnih kazni in/ali glob, zato je treba pozornost nameniti vzajemnemu priznavanju upravnih kazni in/ali glob.

(39) Razlike med sistemi držav članic za izvrševanje naloženih upravnih kazni in/ali glob v čezmejnih primerih ovirajo pravilno delovanje notranjega trga ter lahko otežijo ali celo preprečijo zagotavljanje enake ravni varstva napotenih delavcev v Uniji.

(40) Učinkovito izvrševanje materialnih pravil, ki urejajo področje napotitve delavcev z namenom opravljanja storitev, bi bilo treba zagotoviti s posebnimi usmerjenimi ukrepi za čezmejno izvrševanje naloženih upravnih denarnih kazni in/ali glob. Zbližanje zakonodaje držav članic na tem področju je zato nujen predpogoj za zagotovitev višje, bolj enakovredne in primerljive ravni varstva, potrebne za pravilno delovanje notranjega trga.

(41) Sprejetje skupnih pravil glede medsebojne pomoči in podpore za izvršilne ukrepe in s tem povezane stroške ter uvedba enotnih zahtev za uradno obveščanje o odločbah v zvezi z naloženimi upravnimi kaznimi in/ali globami zaradi nespoštovanja Direktive 96/71/ES in te direktive bi morala rešiti veliko praktičnih težav pri čezmejnem izvrševanju ter zagotoviti boljše obveščanje in izvrševanje takih odločb, ki izvirajo iz druge države članice.

(42) Če se ugotovi, da ponudnik storitev v resnici nima sedeža v državi članici sedeža ali da so naslov ali drugi podatki o podjetju napačni, pristojni organi ne bi smeli zaključiti postopka iz formalnih razlogov, ampak bi morali zadevo natančneje preučiti, da bi ugotovili identiteto fizične ali pravne osebe, ki je odgovorna za napotitev.

(43) Priznavanje odločb, ki nalagajo upravno kazen in/ali globo, in prošenj za izterjavo take kazni in/ali globe bi moralo temeljiti na načelu medsebojnega zaupanja. Zato bi morali biti razlogi za nepriznavanje ali zavrnitev za izterjavo upravne kazni in/ali globe omejeni na najbolj nujne.

(44) Ne glede na uvedbo enotnejših pravil v zvezi s čezmejnim izvrševanjem upravnih kazni in/ali glob ter potrebo po okrepitvi skupnih meril za učinkovitejše nadaljnje postopke v primeru njihovega neplačila te določbe ne smejo posegati v pristojnosti držav članic, da določijo lastne sisteme kazni, sankcij in glob, ali ukrepe za izterjavo v okviru njihovega nacionalnega prava. Zato je mogoče instrument za izvajanje ali izvrševanje takih kazni in/ali glob po potrebi in ob upoštevanju nacionalnega prava in/ali prakse v zaprošeni državi članici dopolniti ali nadomestiti z naslovom za izvajanje ali izvrševanje v zaprošeni državi članici ali mu tak naslov priložiti.

(45) Enotnejša pravila ne bi smela spreminjati obveznosti spoštovanja temeljnih pravic in svoboščin tožencev ter temeljnih pravnih načel tožencev, ki se zanje uporabljajo, zapisanih v členu 6 Pogodbe o Evropski uniji (PEU), kot so pravica do zaslišanja, pravica do učinkovitega pravnega sredstva, pravica do poštenega sojenja ali načelo „*ne bis in idem*“.

(46) Namen te direktive ni uvedba harmoniziranih pravil glede pravosodnega sodelovanja, sodne pristojnosti ali priznavanja in izvrševanja odločb v civilnih in gospodarskih zadevah ali obravnava veljavnega prava.

(47) Države članice bi morale sprejeti ustrezne ukrepe v primeru neizpolnjevanja obveznosti iz te direktive, vključno z upravnimi in sodnimi postopki, ter zagotoviti učinkovite, odvračilne in sorazmerne kazni za kakršne koli kršitve obveznosti v okviru te direktive.

(48) Ta direktiva spoštuje temeljne pravice in upošteva načela, ki jih priznava Listina Evropske unije o temeljnih pravicah, zlasti varstvo osebnih podatkov (člen 8), svobodo izbire poklica in pravico do dela (člen 15), svobodo gospodarske pobude (člen 16), pravico do kolektivnih pogajanj in ukrepov (člen 28), poštene in pravične delovne pogoje (člen 31), pravico do učinkovitega pravnega sredstva in nepristranskega sodišča (člen 47), domnevo nedolžnosti in pravico do obrambe (člen 48) ter pravico, da se za isto kaznivo dejanje kazensko ne preganja dvakrat (ne bis in idem) (člen 50), ter jo je treba izvajati v skladu z navedenimi pravicami in načeli.

(49) Za boljšo in enotnejšo uporabo Direktive 96/71/ES je ustrezno zagotoviti, da se vzpostavi sistem elektronske izmenjave informacij za lažje upravno sodelovanje, pristojni organi pa bi morali kolikor je mogoče uporabljati IMI. Vendar to ne bi smelo preprečiti uporabe veljavnih in prihodnjih dvostranskih sporazumov ali dogovorov glede upravnega sodelovanja in medsebojne pomoči.

(50) Ker cilja te direktive, in sicer vzpostavitve skupnega okvira sklopa ustreznih določb, ukrepov in nadzornih mehanizmov, potrebnih za boljše in enotnejše izvajanje, uporabo in izvrševanje Direktive 96/71/ES v praksi, države članice ne morejo zadovoljivo doseči, temveč se zaradi obsega ali učinkov ukrepov lažje doseže na ravni Unije, lahko Unija sprejme ukrepe v skladu z načelom subsidiarnosti iz člena 5 PEU. V skladu z načelom sorazmernosti iz navedenega člena ta direktiva ne presega tistega, kar je potrebno za doseganje navedenega cilja.

(51) V skladu s členom 28(2) Uredbe (ES) št. 45/2001 je bilo opravljeno posvetovanje z Evropskim nadzornikom za varstvo podatkov, ki je podal mnenje 19. julija 2012 ([1]) –

SPREJELA NASLEDNJO DIREKTIVO:

POGLAVJE I

SPLOŠNE DOLOČBE

Člen 1

Predmet urejanja

1. Ta direktiva vzpostavlja skupni okvir sklopa ustreznih določb, ukrepov in nadzornih mehanizmov, potrebnih za boljše in enotnejše izvajanje, uporabo in izvrševanje v praksi Direktive 96/71/ES, vključno z ukrepi za preprečevanje in kaznovanje kakršne koli zlorabe veljavnih pravil in izogibanja tem pravilom, ter ne posega v področje uporabe Direktive 96/71/ES.

([1]) UL C 27, 29.1.2013, str. 4.

Namen te direktive je zagotoviti spoštovanje ustrezne ravni varstva pravic delavcev, napotenih na delo z namenom čezmejnega opravljanja storitev, zlasti uveljavljanje pogojev za zaposlitev, ki se uporabljajo v državi članici, kjer se storitev opravlja v skladu s členom 3 Direktive 96/71/ES, ter hkrati olajšati uveljavljanje svobode opravljanja storitev za ponudnike storitev in spodbujati pošteno konkurenco med ponudniki storitev ter tako podpirati delovanje notranjega trga.

2. Ta direktiva na noben način ne vpliva na uveljavljanje temeljnih pravic, kot so priznane v državah članicah in na ravni Unije, vključno s pravico ali svobodo do stavke ali do drugih ukrepov, zajetih v sistemih odnosov med delodajalci in delojemalci v posameznih državah članicah, v skladu z nacionalnim pravom in/ali prakso. Prav tako ne vpliva na pravico do pogajanj o kolektivnih pogodbah ter sklepanja in izvrševanja takih pogodb ter pravico do kolektivnih ukrepov v skladu z nacionalnim pravom in/ali prakso.

Člen 2

Opredelitev pojmov

V tej direktivi se uporabljajo naslednje opredelitve:

(a) „pristojni organ“ pomeni organ ali telo, kar lahko vključuje urad ali urade za sodelovanje iz člena 4 Direktive 96/71/ES, ki jih država članica imenuje za izvajanje nalog, določenih v Direktivi 96/71/ES in tej direktivi;

(b) „organ prosilec“ pomeni pristojni organ države članice, ki zaprosi za pomoč, informacije, uradno obvestilo ali izterjavo kazni in/ali globe iz poglavja VI;

(c) „zaprošeni organ“ pomeni pristojni organ države članice, na katero je naslovljena prošnja za pomoč, informacije, uradno obvestilo ali izterjavo kazni in/ali globe iz poglavja VI.

Člen 3

Pristojni organi in uradi za sodelovanje

Države članice za namene te direktive v skladu z nacionalnim pravom in/ali prakso imenujejo enega ali več pristojnih organov, med katerimi je oziroma so lahko urad(i) za sodelovanje iz člena 4 Direktive 96/71/ES. Države članice pri imenovanju svojih pristojnih organov ustrezno upoštevajo, da je treba zagotoviti varstvo podatkov za izmenjane informacije ter varstvo zakonitih pravic fizičnih in pravnih oseb, na katere bi to lahko vplivalo. Države članice imajo končno odgovornost za zagotavljanje varstva podatkov in zakonitih pravic vpletenih oseb ter v ta namen vzpostavijo ustrezne mehanizme.

Države članice kontaktne podatke pristojnih organov sporočijo Komisiji in drugim državam članicam. Komisija objavi in redno posodablja seznam pristojnih organov in uradov za sodelovanje.

Druge države članice in institucije Unije spoštujejo izbiro pristojnih organov, ki jo opravijo posamezne države članice.

Člen 4

Ugotavljanje, ali je napotitev prava, ter preprečevanje zlorab in izogibanja

1. Za namene izvajanja, uporabe in izvrševanja Direktive 96/71/ES pristojni organi opravijo celotno oceno vseh dejanskih elementov, ki veljajo za potrebne, zlasti elementov iz odstavkov 2 in 3 tega člena. Ti elementi naj bi pristojnim organom pomagali pri izvajanju preverjanj in nadzora in ko obstaja utemeljen sum, da delavec ne izpolnjuje pogojev za napotenega delavca v okviru Direktive 96/71/ES. Ti elementi so okvirni dejavniki celotne ocene, ki jo je treba opraviti, in se zato ne obravnavajo ločeno.

2. Da bi pristojni organi ugotovili, ali podjetje dejansko opravlja večji del svoje dejavnosti, ne le notranjih upravljavskih in/ali administrativnih dejavnosti, opravijo celotno oceno vseh dejanskih elementov, ki so značilni za dejavnosti, ki jih podjetje opravlja v državi članici sedeža in, če je to potrebno, v državi članici gostiteljici, pri tem pa upoštevajo daljše obdobje. Ti elementi lahko zajemajo zlasti:

(a) kraj, kjer ima podjetje svoj statutarni sedež in upravo, uporablja poslovne prostore, plačuje davke in prispevke za socialno varnost ter, če je to ustrezno, kjer ima v skladu z nacionalnim pravom dovoljenje za obratovanje ali je registrirano pri trgovinski zbornici ali strokovnih združenjih;

(b) kraj, kjer se napotene delavce zaposli in iz katerega so napoteni;

(c) pravo, ki se uporablja za pogodbe, ki jih podjetje sklene s svojimi delavci na eni strani in svojimi strankami na drugi strani;

(d) kraj, kjer podjetje opravlja večji del svojih poslovnih dejavnosti in kjer zaposluje administrativno osebje;

(e) število izvedenih naročil in/ali obseg prometa v državi članici, kjer ima podjetje sedež, pri čemer se upošteva poseben položaj med drugim novo ustanovljenih podjetij in MSP.

3. Da se oceni, ali napoteni delavec začasno opravlja delo v državi članici, ki ni država, v kateri običajno dela, se preučijo vsi dejanski elementi, značilni za tako delo, ter položaj delavca. Ti elementi lahko zajemajo zlasti:

(a) delo v drugi državi članici se opravlja za omejen čas;

(b) datum začetka napotitve;

(c) delavca se napoti v drugo državo članico, kot je tista, v kateri ali iz katere napoteni delavec običajno opravlja svoje delo v skladu z Uredbo (ES) št. 593/2008 (Rim I) in/ali Rimsko konvencijo;

(d) napoteni delavec se vrne ali se pričakuje, da se bo vrnil na delo v državo članico, iz katere je napoten, po zaključku del ali opravljanja storitev, za katere je bil napoten;

(e) naravo dejavnosti;

(f) delodajalec, ki napoti delavca, krije ali povrne potne stroške ter stroške za hrano in nastanitev; v tem primeru sta vključena način kritja in povrnitev stroškov;

(g) predhodna obdobja, ko je bil na to delovno mesto napoten isti ali drug (napoteni) delavec.

4. Neupoštevanje enega ali več od dejanskih elementov iz odstavkov 2 in 3 samodejno ne izključuje, da se okoliščine opredelijo kot napotitev. Ocena teh elementov se prilagodi posameznemu primeru, pri čemer se upoštevajo posebnosti okoliščin.

5. Elementi iz tega člena, ki jih pristojni organi uporabijo pri celotni oceni, ali gre za primer prave napotitve, se lahko upoštevajo tudi za določitev, ali oseba izpolnjuje pogoje veljavne opredelitve delavca v skladu s členom 2(2) Direktive 96/71/ES. Države članice bi morale med drugim kot vodilo upoštevati dejstva v zvezi z opravljanjem dela, podrejenim razmerjem in plačilom delavca, ne glede na to, kako je razmerje opredeljeno v katerem koli dogovoru, ali gre za pogodbeno ali ne, ki sta ga stranki morebiti sklenili.

POGLAVJE II

DOSTOP DO INFORMACIJ

Člen 5

Izboljšan dostop do informacij

1. Države članice s sprejetjem ustreznih ukrepov zagotovijo, da so informacije o pogojih za zaposlitev iz člena 3 Direktive 96/71/ES, ki jih morajo ponudniki storitev uporabljati in izpolnjevati, splošno dostopne brezplačno ter v jasni, pregledni, izčrpni in enostavni obliki na daljavo in z elektronskimi sredstvi, v formatih in v skladu s spletnimi standardi o dostopnosti, ki zagotavljajo dostop invalidom, ter da lahko uradi za sodelovanje ali drugi pristojni nacionalni organi iz člena 4 Direktive 96/71/ES učinkovito opravljajo svoje delo.

2. Za nadaljnje izboljšanje dostopa do informacij države članice:

(a) na enotnem uradnem nacionalnem spletnem mestu ter po drugih ustreznih sredstvih na podroben in uporabniku prijazen način ter v dostopnih formatih jasno navedejo, katere pogoje za zaposlitev in/ali katere dele njihovega nacionalnega in/ali regionalnega prava je treba uporabljati za delavce, napotene na njihovo ozemlje;

(b) sprejmejo potrebne ukrepe za zagotovitev, da so na enotnem uradnem nacionalnem spletnem mestu ter prek drugih ustreznih sredstev splošno dostopne informacije o tem, katere kolektivne pogodbe se uporabljajo in za koga ter katere pogoje za zaposlitev morajo uporabljati ponudniki storitev iz drugih držav članic v skladu z Direktivo 96/71/ES, vključno, kadar je mogoče, s povezavami do obstoječih spletnih mest in drugih kontaktnih točk, zlasti zadevnih socialnih partnerjev;

(c) delavcem in ponudnikom storitev omogočijo brezplačen dostop do informacij v uradnem jeziku oziroma jezikih države članice gostiteljice in najbolj ustreznih jezikih, pri čemer upoštevajo zahteve na trgu dela, izbira pa je prepuščena državi članici gostiteljici. Te informacije so po možnosti dostopne v obliki prospekta, v katerem so povzeti glavni veljavni delovni pogoji, vključno z opisom postopkov za vložitev pritožb, ter na prošnjo v formatih, dostopnih invalidom; brezplačno ter lahko dostopne dodatne podrobne informacije o delovnih in socialnih pogojih za napotene delavce, vključno z zdravjem in varnostjo pri delu;

(d) izboljšujejo dostopnost in jasnost ustreznih informacij, zlasti tistih na enotnem uradnem nacionalnem spletnem mestu iz točke (a);

(e) navedejo kontaktno osebo v uradu za sodelovanje, pristojno za prošnje za informacije;

(f) posodabljajo informacije v dokumentaciji o državah.

3. Komisija države članice še naprej podpira na področju dostopa do informacij.

4. Kadar so v skladu z nacionalnim pravom, tradicijo in praksami, vključno s spoštovanjem neodvisnosti socialnih partnerjev, pogoji za zaposlitev iz člena 3 Direktive 96/71/ES, določeni v kolektivnih pogodbah, v skladu s členom 3(1) in (8) navedene direktive, države članice zagotovijo, da so ti pogoji, navedeni v dostopni in pregledni obliki, na voljo ponudnikom storitev iz drugih držav članic in napotenim delavcem, ter si prizadevajo za vključitev socialnih partnerjev v zvezi s tem. Zadevne informacije bi morale vsebovati zlasti različne minimalne urne postavke in njihove elemente, metodo za izračun plače in po potrebi merila za razvrstitev po plačnih razredih.

5. Države članice navedejo organe, na katere se lahko delavci in podjetja obrnejo za splošne informacije o nacionalnem pravu in praksi, ki se uporabljata za njihove pravice in obveznosti na ozemlju zadevne države članice.

POGLAVJE III

UPRAVNO SODELOVANJE

Člen 6

Medsebojna pomoč – splošna načela

1. Države članice tesno sodelujejo in si brez nepotrebnega odlašanja medsebojno pomagajo za lažje izvajanje in uporabo te direktive in Direktive 96/71/ES ter njuno izvrševanje v praksi.

2. Sodelovanje med državami članicami zajema zlasti odgovarjanje na utemeljene prošnje pristojnih organov za informacije ter izvedbo preverjanj, inšpekcijskih pregledov in preiskav v zvezi s primeri napotitev iz člena 1(3) Direktive 96/71/ES, vključno s preiskavo kakršne koli neskladnosti z veljavnimi pravili o napotitvi delavcev na delo ali zlorabe teh pravil. Prošnje za informacije vključujejo informacije o morebitni izterjavi upravne kazni in/ali globe ali uradno obvestilo o odločbi, ki nalaga tako kazen in/ali globo, kakor je navedeno v poglavju VI.

3. Sodelovanje držav članic lahko vključuje tudi pošiljanje in vročitev dokumentov.

4. Države članice za odgovor na prošnjo za pomoč s strani pristojnih organov druge države članice zagotovijo, da ponudniki storitev s sedežem na njihovem ozemlju njihovim pristojnim organom predložijo vse informacije, potrebne za nadzor njihovih dejavnosti skladno z nacionalnim pravom. Države članice sprejmejo ustrezne ukrepe za primere, ko se informacije ne predložijo.

5. Če pri izpolnjevanju prošnje za informacije ali pri izvajanju preverjanj, inšpekcijskih pregledov ali preiskav nastopijo težave, zadevna država članica o tem brez odlašanja obvesti državo članico prosilko, da se najde rešitev.

Če pri izmenjavi informacij stalno prihaja do problemov ali se predložitev informacij stalno zavrača in če je Komisija o tem obveščena, po potrebi prek IMI, sprejme ustrezne ukrepe.

6. Države članice informacije, za katere zaprosijo druge države članice ali Komisija, predložijo v elektronski obliki v naslednjih rokih:

(a) v nujnih primerih, ko je treba uporabiti registre, kot so tisti za potrditev registracije za DDV, za namene preverjanja sedeža v drugi državi članici: čim prej in v največ dveh delovnih dneh od prejetja prošnje.

V prošnji se jasno utemelji nujnost primera, vključno s podrobnostmi, ki navedeno nujnost dokazujejo;

(b) za vse druge prošnje za informacije v največ 25 delovnih dneh od prejetja prošnje, razen če se države članice vzajemno dogovorijo o krajšem roku.

7. Države članice zagotovijo, da lahko registre, v katerih so vpisani ponudniki storitev in ki jih lahko na njihovem ozemlju uporabljajo pristojni organi, pod enakimi pogoji uporabljajo tudi enakovredni pristojni organi drugih držav članic za namene izvajanja te direktive in Direktive 96/71/ES, če so države članice te registre vključile v IMI.

8. Države članice zagotovijo, da se informacije, ki se izmenjajo med organi iz točke (a) člena 2 ali ki so navedenim organom posredovane, uporabijo samo v zadevah, za katere so bile zaprošene.

9. Medsebojno upravno sodelovanje in pomoč se izvajata brezplačno.

10. Prošnja za informacije pristojnim organom ne preprečuje, da v skladu z zadevnim nacionalnim pravom in pravom Unije sprejmejo ukrepe za preiskavo in preprečevanje domnevnih kršitev Direktive 96/71/ES ali te direktive.

Člen 7

Vloga držav članic v okviru upravnega sodelovanja

1. V skladu z načeli iz členov 4 in 5 Direktive 96/71/ES so v času napotitve delavca v drugo državo članico za pregled pogojev za zaposlitev, ki jih je treba izpolnjevati v skladu z Direktivo 96/71/ES, odgovorni organi države članice gostiteljice, pri čemer ti po potrebi sodelujejo z organi države članice sedeža.

2. Država članica sedeža ponudnika storitev v zvezi z delavci, napotenimi v drugo državo članico, še naprej spremlja, nadzira in sprejema potrebne nadzorne ali izvršilne ukrepe v skladu z nacionalnim pravom, prakso in upravnimi postopki.

3. Država članica, v kateri ima ponudnik storitev sedež, državi članici, v katero je delavec napoten, pomaga zagotoviti skladnost z veljavnimi pogoji iz Direktive 96/71/ES in te direktive. Ta odgovornost na noben način ne zmanjša možnosti države članice, v katero je delavec napoten, da spremlja, nadzoruje ali sprejme potrebne nadzorne ali izvršilne ukrepe v skladu s to direktivo in Direktivo 96/71/ES.

4. Kadar obstajajo dokazi o možnih nepravilnostih, država članica na lastno pobudo in brez nepotrebnega odlašanja zadevni državi članici sporoči vse ustrezne informacije.

5. Pristojni organi države članice gostiteljice lahko za vsako opravljanje storitev ali vsakega ponudnika storitev zaprosijo pristojne organe države članice sedeža, da jim sporočijo informacije glede zakonitosti ustanovitve ponudnika storitev, njegovega primernega ravnanja in neobstoja kakršnih koli kršitev veljavnih pravil. Pristojni organi države članice sedeža zagotovijo te informacije v skladu s členom 6.

6. Obveznosti iz tega člena ne pomenijo dolžnosti države članice sedeža, da izvaja dejanska preverjanja in nadzor na ozemlju države članice gostiteljice, v kateri se storitev opravlja. Takšne preverjanja in nadzor lahko izvajajo organi države članice gostiteljice na lastno pobudo ali na prošnjo pristojnih organov države članice sedeža v skladu s členom 10 in pooblastili za nadzor, ki so določena z nacionalnim pravom, prakso in upravnimi postopki države članice gostiteljice ter skladno s pravom Unije.

Člen 8

Spremljevalni ukrepi

1. Države članice ob pomoči Komisije sprejmejo spremljevalne ukrepe za razvoj, pospeševanje in spodbujanje izmenjav med uradniki, pristojnimi za izvajanje upravnega sodelovanja in medsebojne pomoči, ter spremljanje skladnosti z veljavnimi pravili in njihovega izvrševanja. Države članice lahko sprejmejo tudi spremljevalne ukrepe za podporo organizacijam, ki nudijo informacije napotenim delavcem.

2. Komisija oceni potrebo po finančni podpori za nadaljnje izboljšanje upravnega sodelovanja in povečanje medsebojnega zaupanja s projekti, vključno s spodbujanjem izmenjav zadevnih uradnikov in usposabljanjem, ter razvoj, pospeševanje in spodbujanje dobrih praks, vključno z dobrimi praksami socialnih partnerjev na ravni Unije, kot je vzpostavitev in posodabljanje podatkovnih zbirk ali skupnih spletnih mest, ki vsebujejo splošne ali specifične sektorske informacije o pogojih za zaposlitev, ki jih je treba upoštevati, ter zbiranje in ocena izčrpnih podatkov v zvezi s postopkom napotitve.

Kadar Komisija ugotovi, da obstaja ta potreba, brez poseganja v pristojnosti Evropskega parlamenta in Sveta v proračunskem postopku uporabi razpoložljive finančne instrumente, namenjene krepitvi upravnega sodelovanja.

3. Ob spoštovanju avtonomije socialnih partnerjev lahko Komisija in države članice socialnim partnerjem na ravni Unije in na nacionalni ravni zagotovijo ustrezno podporo za pobude, katerih namen je podjetja in delavce obveščati o veljavnih pogojih za zaposlitev, določenih s to direktivo in Direktivo 96/71/ES.

POGLAVJE IV

SPREMLJANJE SKLADNOSTI

Člen 9

Upravne zahteve in nadzorni ukrepi

1. Države članice lahko uvedejo samo upravne zahteve in nadzorne ukrepe, potrebne za zagotavljanje učinkovitega spremljanja skladnosti z obveznostmi iz te direktive in Direktive 96/71/ES, če so te zahteve in ukrepi upravičeni in sorazmerni v skladu s pravom Unije.

V ta namen lahko države članice uvedejo zlasti naslednje ukrepe:

(a) obveznost ponudnika storitev s sedežem v drugi državi članici, da pristojnim nacionalnim organom najpozneje do začetka opravljanja storitev predloži preprosto izjavo v uradnem jeziku (enem od uradnih jezikov) države članice gostiteljice ali v drugem jeziku ali jezikih, sprejetih v državi članici gostiteljici, v kateri navede potrebne ustrezne informacije, da se omogočijo dejanske kontrole na delovnem mestu, vključno z:

(i) identiteto ponudnika storitev;

(ii) predvidenim številom jasno določljivih napotenih delavcev;

(iii) osebami iz točk (e) in (f);

(iv) predvidenim trajanjem ter začetnim in končnim datumom napotitve;

(v) naslovom ali naslovi delovnega mesta ter

(vi) naravo storitev, ki upravičujejo napotitev;

(b) obveznost, da se med obdobjem napotitve v tiskani ali elektronski obliki hranijo ali dajo na razpolago in/ali zadržijo izvodi pogodbe o zaposlitvi ali enakovrednega dokumenta v smislu Direktive Sveta 91/533/EGS ([1]), kadar je ustrezno, vključno z dodatnimi informacijami iz člena 4 navedene direktive, plačilnih listov, evidenc prisotnosti, v katerih so razvidni začetek, konec in trajanje dnevnega delovnega časa, ter dokazila o izplačanih plačah ali izvodi enakovrednih dokumentov, in sicer na dostopnem in jasno določenem mestu na ozemlju napotitve, kot je delovno mesto ali gradbišče ali za mobilne delavce v prometnem sektorju sedež operacij ali vozilo, s katerim se storitve opravljajo;

(c) obveznost, da se na prošnjo organov države članice gostiteljice po obdobju napotitve v razumnem časovnem obdobju predložijo dokumenti iz točke (b);

(d) obveznost, da se zagotovi prevod dokumentov iz točke (b) v uradni jezik ali enega od uradnih jezikov države članice gostiteljice ali v drug(e) jezik(e), ki ga ali jih država članica gostiteljica priznava;

(e) obveznost, da se imenuje oseba za stike s pristojnimi organi v državi članici gostiteljici, v kateri se opravljajo storitve, ter za pošiljanje in prejemanje dokumentov in/ali obvestil, če je to potrebno;

(f) obveznost, da se po potrebi imenuje kontaktna oseba, ki bo delovala kot predstavnik, prek katerega lahko zadevni socialni partnerji poskušajo doseči, da se ponudnik storitev v državi članici gostiteljici med obdobjem opravljanja storitev kolektivno pogaja v skladu z nacionalnim pravom in/ali prakso. Ta oseba ni nujno oseba iz točke (e) in njena prisotnost v državi članici gostiteljici ni obvezna, vendar pa mora biti na voljo, če je za to razumno in upravičeno zaprošena;

2. Države članice lahko uvedejo druge upravne zahteve in nadzorne ukrepe, če bi prišlo do okoliščin ali novih ugotovitev, na podlagi katerih je mogoče sklepati, da obstoječe upravne zahteve in nadzorni ukrepi ne zadostujejo ali niso učinkoviti za zagotavljanje učinkovitega spremljanja skladnosti z obveznostmi iz Direktive 96/71/ES in te direktive, če so te druge zahteve in ukrepi upravičeni in sorazmerni.

([1]) Direktiva Sveta 91/533/EGS z dne 14. oktobra 1991 o obveznosti delodajalca, da zaposlene obvesti o pogojih, ki se nanašajo na pogodbo o zaposlitvi ali delovno razmerje (UL L 288, 18.10.1991, str. 32).

3. Ta člen ne vpliva na druge obveznosti na podlagi zakonodaje Unije, vključno s tistimi, ki izhajajo iz Direktive Sveta 89/391/EGS ([1]) in Uredbe (ES) št. 883/2004, in/ali tistimi iz nacionalnega prava glede varstva ali zaposlovanja delavcev, če se slednje enako uporabljajo za podjetja s sedežem v zadevni državi članici ter so upravičene in sorazmerne.

4. Države članice zagotovijo, da lahko podjetja na uporabniku prijazen način izpolnijo postopke in formalnosti v zvezi z napotitvijo delavcev v skladu s tem členom, kolikor je mogoče na daljavo in z elektronskimi sredstvi.

5. Države članice obvestijo Komisijo in ponudnike storitev o vsakem ukrepu iz odstavkov 1 in 2, ki ga uporabljajo ali so ga izvedle. Komisija o navedenih ukrepih obvesti druge države članice. Informacije, namenjene ponudnikom storitev, so splošno dostopne na enotnem nacionalnem spletnem mestu v najbolj ustreznem jeziku ali jezikih, ki jih določi država članica.

Komisija pozorno spremlja uporabo ukrepov iz odstavkov 1 in 2, ocenjuje njihovo skladnost s pravom Unije in v skladu s svojimi pristojnostmi iz PDEU po potrebi sprejme ustrezne ukrepe.

Komisija Svetu redno poroča o ukrepih, o katerih so jo obvestile države članice, ter, če je ustrezno, o trenutnem stanju svojih analiz in/ali ocen.

Člen 10

Inšpekcijski pregledi

1. Države članice zagotovijo ustrezna in učinkovita preverjanja in mehanizme za spremljanje v skladu z nacionalnim pravom in prakso ter da organi, določeni v skladu z nacionalnim pravom, na njihovem ozemlju izvajajo učinkovite in ustrezne inšpekcijske preglede za nadzor in spremljanje skladnosti z določbami in pravili iz Direktive 96/71/ES, ob upoštevanju ustreznih določb iz te direktive ter tako zagotavljajo njihovo pravilno uporabo in izvrševanje. Ne glede na možnost naključnega preverjanja inšpekcijski pregledi temeljijo predvsem na oceni tveganja, ki jo opravijo pristojni organi. Pri oceni tveganja se lahko opredelijo sektorji s pogostimi napotitvami delavcev z namenom opravljanja storitev na njihovem ozemlju. Pri pripravi take ocene tveganja se lahko zlasti upoštevajo izvajanje velikih infrastrukturnih projektov, obstoj dolgih verig podizvajalcev, geografska bližina, posebne težave in potrebe specifičnih sektorjev, evidenca preteklih prekrškov in ranljivost nekaterih skupin delavcev.

2. Države članice zagotovijo, da inšpekcijski pregledi in nadzor skladnosti v skladu s tem členom in ob upoštevanju ustreznih določb te direktive niso diskriminacijski in/ali nesorazmerni.

3. Če so med inšpekcijskimi pregledi in z vidika člena 4 potrebne informacije, država članica gostiteljica in država članica sedeža ravnata v skladu s pravili o upravnem sodelovanju. Pristojni organi zlasti sodelujejo v skladu s pravili in načeli iz členov 6 in 7.

4. Države članice, v katerih je v skladu z nacionalnim pravom in/ali prakso določitev pogojev za zaposlitev napotenih delavcev iz člena 3 Direktive 96/71/ES ter zlasti minimalnih urnih postavk, vključno z delovnim časom, prepuščena socialnim partnerjem, lahko ti na ustrezni ravni in pod pogoji, ki jih določijo države članice, tudi spremljajo uporabo zadevnih pogojev za zaposlitev napotenih delavcev, če je zagotovljena ustrezna raven varstva, enakovredna tisti na podlagi Direktive 96/71/ES in te direktive.

5. Države članice, v katerih inšpektorati za delo niso pristojni za nadzor in spremljanje delovnih pogojev in/ali pogojev za zaposlitev napotenih delavcev, lahko v skladu z nacionalnim pravom in/ali prakso vzpostavijo, spremenijo ali ohranijo ureditve, postopke in mehanizme, ki jamčijo izpolnjevanje teh pogojev za zaposlitev, če te ureditve zadevnim osebam zagotavljajo ustrezno raven varstva, enakovredno tisti na podlagi Direktive 96/71/ES in te direktive.

([1]) Direktiva Sveta 89/391/EGS z dne 12. junija 1989 o uvajanju ukrepov za spodbujanje izboljšav varnosti in zdravja delavcev pri delu (UL L 183, 29.6.1989, str. 1).

POGLAVJE V

IZVRŠEVANJE

Člen 11

Varstvo pravic – lažja vložitev pritožb – zamujena plačila

1. Za izvrševanje obveznosti na podlagi Direktive 96/71/ES, zlasti člena 6 navedene direktive, in te direktive države članice zagotovijo učinkovite mehanizme, prek katerih lahko napoteni delavci neposredno vložijo pritožbe proti svojim delodajalcem, ter pravico do začetka sodnih ali upravnih postopkov tudi v državi članici, na ozemlju katere so ali na ozemlje katere so bili delavci napoteni, kadar takšni delavci menijo, da so utrpeli izgubo ali škodo zaradi neizpolnjevanja veljavnih pravil, tudi po končanem razmerju, med katerim je domnevno prišlo do neizpolnjevanja predpisov.

2. Odstavek 1 se uporablja brez poseganja v pristojnost sodišč v državah članicah, kot jo določajo zlasti ustrezni instrumenti prava Unije in/ali mednarodne konvencije.

3. Države članice zagotovijo, da lahko sindikati in druge tretje strani, kot so združenja, organizacije in drugi pravni subjekti, ki imajo v skladu z merili, določenimi v skladu z nacionalnim pravom, legitimni interes za zagotavljanje skladnosti s to direktivo in Direktivo 96/71/ES, v imenu napotenih delavcev ali njihovih delodajalcev ali v njihovo podporo ter z njihovim privoljenjem začnejo kateri koli sodni ali upravni postopek z namenom izvajanja te direktive in Direktive 96/71/ES in/ali izvrševanja obveznosti iz te direktive in Direktive 96/71/ES.

4. Odstavka 1 in 3 se uporabljata brez poseganja v:

(a) nacionalna pravila o rokih zastaranja ali rokih za začetek podobnih postopkov, če uveljavljanje teh pravic zaradi njih ne bi bilo praktično nemogoče ali pretirano težavno.

(b) druge pristojnosti in kolektivne pravice socialnih partnerjev, zaposlenih in predstavnikov delodajalcev, kadar je to ustrezno, v skladu z nacionalnim pravom in/ali prakso;

(c) nacionalna postopkovna pravila glede zastopanja in obrambe pred sodišči.

5. Napoteni delavci, ki začnejo sodne ali upravne postopke v smislu odstavka 1, so zaščiteni pred neugodno obravnavo svojega delodajalca.

6. Države članice zagotovijo, da je delodajalec napotenega delavca odgovoren za izpolnjevanje vseh pravic, ki izhajajo iz pogodbenega razmerja med delodajalcem in tem napotenim delavcem.

Države članice zlasti zagotovijo vzpostavitev potrebnih mehanizmov, ki zagotavljajo, da napoteni delavci prejmejo:

(a) vse neporavnane neto prejemke, ki bi jih bilo treba izplačati na podlagi veljavnih pogojev za zaposlitev iz člena 3 Direktive 96/71/ES;

(b) vsa zamujena plačila ali povračila davkov ali prispevke za socialno varnost, ki so neupravičeno odtrgani od njihovih plač;

(c) povračilo pretiranih stroškov glede na neto prejemke ali kakovost nastanitve, zadržane ali odtegnjene od plače za nastanitev, ki jo zagotovi delodajalec.

(d) kjer je to ustrezno, prispevke delodajalca za splošne sklade ali institucije socialnih partnerjev, neupravičeno odtrgane od njihovih plač.

Ta odstavek se uporablja tudi v primerih, ko so se napoteni delavci vrnili iz države članice, v katero so bili napoteni.

Člen 12

Odgovornost podizvajalcev

1. Za preprečevanje goljufij in zlorab lahko države članice po posvetovanju z zadevnimi socialnimi partnerji v skladu z nacionalnim pravom in/ali prakso sprejmejo dodatne nediskriminacijske in sorazmerne ukrepe, da bi zagotovile, da se lahko v podizvajalskih verigah napoteni delavec v zvezi z morebitnimi neporavnanimi neto prejemki v vrednosti minimalnih urnih postavk in/ali prispevki za splošne sklade ali institucije socialnih partnerjev, če so zajeti v členu 3 Direktive 96/71/ES, poleg odgovornosti delodajalca ali namesto nje sklicuje na odgovornost pogodbenika, katerega neposredni podizvajalec je delodajalec (ponudnik storitev), za katerega se uporablja člen 1(3) Direktive 96/71/ES.

2. V zvezi z dejavnostmi iz priloge k Direktivi 96/71/ES sprejmejo države članice ukrepe, s katerimi zagotovijo, da se lahko v podizvajalskih verigah napoteni delavec v zvezi s svojimi pravicami iz odstavka 1 tega člena poleg odgovornosti delodajalca ali namesto nje sklicuje na odgovornost pogodbenika, katerega neposredni podizvajalec je delodajalec.

3. Odgovornost iz odstavkov 1 in 2 je omejena na pravice delavca, pridobljene na podlagi pogodbenega razmerja med pogodbenikom in njegovim podizvajalcem.

4. Države članice lahko v skladu s pravom Unije prav tako določijo strožja pravila v zvezi z odgovornostjo na podlagi nacionalnega prava ter na nediskriminacijski in sorazmeren način glede obsega in vrste odgovornosti podizvajanja. Države članice lahko v skladu s pravom Unije tako odgovornost določijo tudi v drugih sektorjih poleg tistih iz Priloge k Direktivi 96/71/ES.

5. Države članice lahko v primerih iz odstavkov 1, 2 in 4 določijo, da izvajalec, ki je izpolnil obveznosti skrbnega ravnanja, kot so določene z nacionalnim pravom, ni odgovoren.

6. Države članice lahko namesto pravil v zvezi z odgovornostjo iz odstavka 2 v skladu s pravom in/ali prakso Unije oziroma nacionalnim pravom in/ali prakso sprejmejo druge ustrezne izvršilne ukrepe, s katerimi v okviru neposrednega podizvajalskega razmerja omogočijo sprejetje učinkovitih in sorazmernih sankcij zoper pogodbenika, da se v primerih, ko imajo delavci težave pri uveljavljanju svojih pravic, preprečijo goljufije in zlorabe.

7. Države članice Komisijo obvestijo o ukrepih, sprejetih na podlagi tega člena, in zagotovijo, da so te informacije splošno dostopne v jeziku ali jezikih, ki je ali so po izbiri držav članic najbolj ustrezen ali ustrezni.

V primeru iz odstavka 2 informacije, sporočene Komisiji, vsebujejo elemente, ki določajo odgovornost v podizvajalskih verigah.

V primeru iz odstavka 6 informacije, sporočene Komisiji, vsebujejo elemente, ki določajo učinkovitost alternativnih nacionalnih ukrepov glede pravil v zvezi z odgovornostjo iz odstavka 2.

Komisija omogoči, da so te informacije dostopne drugim državam članicam.

8. Komisija pozorno spremlja uporabo tega člena.

POGLAVJE VI

ČEZMEJNO IZVRŠEVANJE UPRAVNIH DENARNIH KAZNI IN/ALI GLOB

Člen 13

Področje uporabe

1. Brez poseganja v sredstva, ki so določena ali se lahko določijo v drugi zakonodaji Unije, se za čezmejno izvrševanje upravnih denarnih kazni in/ali glob, naloženih ponudniku storitev s sedežem v državi članici zaradi neizpolnjevanja veljavnih pravil o napotitvi delavcev na delo v drugi državi članici, uporabljajo načela medsebojne pomoči in medsebojnega priznavanja ter ukrepi in postopki iz tega poglavja.

2. To poglavje se uporablja za upravne denarne kazni in/ali globe, vključno s pristojbinami in dodatnimi dajatvami, ki jih naložijo pristojni organi ali potrdijo upravni ali pravosodni organi ali, kjer je ustrezno, izhajajo iz postopkov industrijskih razsodišč, zaradi neskladnosti z Direktivo 96/71/ES ali to direktivo.

To poglavje se ne uporablja za izvrševanje kazni, ki spadajo v področje uporabe Okvirnega sklepa Sveta 2005/214/PNZ ([1]), Uredbe Sveta (ES) št. 44/2001 ([2]) ali Sklepa Sveta 2006/325/ES ([3]).

Člen 14

Določitev pristojnih organov

Vsaka država članica prek IMI obvesti Komisijo, kateri organ ali organi so v skladu z nacionalno zakonodajo pristojni za namene tega poglavja. Države članice lahko, če je to potrebno zaradi organizacije njihovih notranjih sistemov, določijo enega ali več centralnih organov, odgovornih za upravno pošiljanje in prejemanje prošenj ter pomoč drugim zadevnim organom.

Člen 15

Splošna načela – medsebojna pomoč in priznavanje

1. Zaprošeni organ na prošnjo organa prosilca v skladu s členom 16 in členom 17:

(a) izterja upravno kazen in/ali globo, ki jo je naložil pristojni organ v skladu s predpisi in postopki države članice prosilke ali potrdil upravni ali pravosodni organ ali, kadar je primerno, z industrijskimi sodišči, zoper katero pritožba ni več mogoča, ali

(b) izda uradno obvestilo o odločbi, ki nalaga takšno kazen in/ali globo.

Poleg tega zaprošeni organ izda uradno obvestilo o kateri koli drugi listini v zvezi z izterjavo takšne kazni in/ali globe, vključno s sodbo ali končno odločbo, ki je lahko v obliki overjene kopije, ki predstavlja pravno podlago in naslov za izvršbo prošnje za izterjavo.

([1]) Okvirni sklep Sveta 2005/214/PNZ z dne 24. februarja 2005 o uporabi načela vzajemnega priznavanja denarnih kazni (UL L 76, 22.3.2005, str. 16).
([2]) Uredba Sveta (ES) št. 44/2001 z dne 22. decembra 2000 o pristojnosti in priznavanju ter izvrševanju sodnih odločb v civilnih in gospodarskih zadevah (UL L 12, 16.1.2001, str. 1).
([3]) Sklep Sveta 2006/325/ES z dne 27. aprila 2006 o sklenitvi Sporazuma med Evropsko skupnostjo in Kraljevino Dansko o pristojnosti in priznavanju ter izvrševanju sodnih odločb v civilnih in gospodarskih zadevah (UL L 120, 5.5.2006, str. 22).

2. Organ prosilec zagotovi, da se prošnja za izterjavo upravne kazni in/ali globe vloži ali da se uradno obvestilo o odločbi, ki nalaga tako kazen in/ali globo, izda v skladu z zakoni in drugimi predpisi ter upravnimi praksami, ki veljajo v tej državi članici.

Takšna prošnja se vloži le, če organ prosilec ne more izterjati ali uradno obvestiti v skladu z zakoni in drugimi predpisi ter upravnimi praksami.

Organ prosilec ne vloži prošnje za izterjavo upravne kazni in/ali globe ali izda uradnega obvestila o odločbi, ki nalaga tako kazen in/ali globo, če in kolikor dolgo se kazen in/ali globa ter s tem povezana terjatev in/ali dokument, ki omogoča njeno izvršitev v državi članici prosilki, v zadevni državi članici izpodbijajo.

3. Pristojni organ, ki je zaprošen za izterjavo upravne kazni in/ali globe ali za izdajo uradnega obvestila o odločbi, ki nalaga takšno kazen in/ali globo, ki je poslano v skladu s tem poglavjem in členom 21, takšno prošnjo prizna brez nadaljnjih formalnosti in takoj sprejme vse potrebne ukrepe za njeno izvršitev, razen če se ta zaprošeni organ ne odloči za sklicevanje na enega od razlogov za zavrnitev iz člena 17.

4. Zaprošeni organ za namene izterjave upravne kazni in/ali globe ali izdaje uradnega obvestila o odločbi, ki nalaga takšno kazen in/ali globo, ravna v skladu z veljavnimi nacionalnimi zakoni in drugimi predpisi ter upravnimi praksami, ki se v zaprošeni državi članici uporabljajo za enake, če enakih ni, pa za podobne kršitve ali odločbe.

Uradno obvestilo o odločbi, ki nalaga upravno kazen in/ali globo, ki ga izda zaprošeni organ, in prošnja za izterjavo imata v skladu z nacionalnimi zakoni in drugimi predpisi ter upravnimi praksami zaprošene države članice enak učinek kot tovrstno uradno obvestilo in prošnja, ki jo izda oziroma vloži država članica prosilka.

Člen 16

Prošnja za izterjavo ali uradno obvestilo

1. Prošnja organa prosilca za izterjavo upravne kazni in/ali globe in uradno obvestilo o odločbi v zvezi s takšno kaznijo in/ali globo se brez nepotrebnega odlašanja vloži v obliki enotnega dokumenta, v tej prošnji pa se navedejo vsaj:

(a) ime in znani naslov naslovnika ter morebitni drugi zadevni podatki ali informacije za identifikacijo naslovnika;

(b) povzetek dejstev in okoliščin kršitve, vrsta kaznivega dejanja in zadevna veljavna pravila;

(c) dokument za izvršitev v državi članici prosilki in vse druge pomembne informacije ali dokumenti v zvezi s terjatvijo, povezano s tem, ter v zvezi z upravno kaznijo in/ali globo, vključno s sodnimi dokumenti, ter

(d) ime, naslov in drugi kontaktni podatki pristojnega organa, odgovornega za oceno upravne kazni in/ali globe, in, če je različen od prvega, pristojnega organa, ki lahko zagotovi nadaljnje informacije glede kazni in/ali globe ali možnosti izpodbijanja obveznosti plačila ali zadevne odločbe.

2. Poleg tega, kar je določeno v odstavku 1, se v prošnji navedejo:

(a) v primeru uradnega obvestila o odločbi, namen uradnega obvestila in obdobje, v katerem se uradno obvestilo opravi;

(b) v primeru prošnje za izterjavo, datum, na katerega je sodba ali odločba postala izvršljiva ali končna, opis vrste in znesek upravne kazni in/ali globe, vsi datumi, pomembni za postopek izvršitve, vključno s tem, ali in kako je bila sodba ali odločba vročena toženca ali tožencem in/ali izdana, ne da bi se toženec spustil v postopek, ter s potrditvijo organa prosilca, da se v zvezi s kaznijo in/ali globo ni več mogoče pritožiti, ter s tem povezana terjatev, v zvezi s katero se prošnja vlaga, in njeni različni sestavni deli.

3. Zaprošeni organ sprejme vse potrebne ukrepe in čim prej, najpozneje pa en mesec po prejemu prošnje za izterjavo, uradno obvesti ponudnika storitev o tej prošnji ali odločbi, ki nalaga upravno kazen in/ali globo, in mu po potrebi posreduje zadevne dokumente v skladu z nacionalnim pravom in/ali prakso.

Zaprošeni organ orgánu prosilcu čim hitreje posreduje informacije o:

(a) sprejetih ukrepih v zvezi z njegovo prošnjo za izterjavo in uradno obvestilo, predvsem pa o datumu, ko je bil naslovnik uradno obveščen;

(b) razlogih za zavrnitev, če zavrne izvršitev prošnje za izterjavo upravne kazni in/ali globe ali uradno obvestilo o odločbi, ki nalaga upravno kazen in/ali globo v skladu s členom 17.

Člen 17

Razlogi za zavrnitev

Zaprošeni organi niso dolžni izvršiti prošnje za izterjavo ali uradno obvestilo, če ta prošnja ne vsebuje informacij iz člena 16(1) in (2), je nepopolna ali očitno ne ustreza zadevni odločbi.

Poleg tega lahko zaprošeni organi zavrnejo izvršitev prošnje za izterjavo v naslednjih okoliščinah:

(a) po poizvedbah zaprošenega organa je jasno, da so predvideni stroški ali sredstva, potrebni za izterjavo upravne kazni in/ali globe, nesorazmerni z zneskom za izterjavo ali bi povzročili precejšnje težave;

(b) skupna denarna kazen in/ali globa znaša manj kot 350 EUR ali je enakovredna tej vsoti;

(c) temeljne pravice in svoboščine tožencev in pravna načela, ki se za tožence uporabljajo, kakor je določeno v ustavi zaprošene države članice, se ne spoštujejo.

Člen 18

Prekinitev postopka

1. Če med postopkom izterjave ali uradnega obvestila zadevni ponudnik storitev ali zainteresirana stranka izpodbija upravno kazen in/ali globo in/ali s tem povezano terjatev ali vloži pritožbo v zvezi z njo, se postopek čezmejne izvršitve naložene kazni in/ali globe prekine, dokler ustrezni pristojni organ v državi članici prosilki ne sprejme odločitve v zvezi s tem.

Takšna kazen ali globa se izpodbija ali se v zvezi z njo vloži kakršna koli pritožba pri ustreznem pristojnem organu v državi članici prosilki.

Organ prosilec o izpodbijanju nemudoma obvesti zaprošeni organ.

2. Spori glede izvršilnih ukrepov v zaprošeni državi članici ali veljavnosti uradne obvestitve, ki jo opravi zaprošeni organ, se predložijo pristojnemu ali pravosodnemu organu navedene države članice v skladu z njenimi zakoni in predpisi.

Člen 19

Stroški

1. Zneski, izterjani v zvezi s kaznimi in/ali globami iz tega poglavja, pripadajo zaprošenemu organu.

Zaprošeni organ izterja ustrezne zneske v valuti svoje države članice ter v skladu z zakoni, predpisi in upravnimi postopki ali praksami, ki se uporabljajo za podobne terjatve v tej državi članici.

Zaprošeni organ po potrebi in v skladu z nacionalnim pravom in prakso pretvori znesek kazni in/ali globe v valuto zaprošene države po menjalnem tečaju, ki je veljal na dan, ko je bila kazen in/ali globa izrečena.

2. Države članice ne zahtevajo medsebojnega povračila stroškov, nastalih pri zagotavljanju medsebojne pomoči v skladu s to direktivo ali na podlagi njene uporabe.

POGLAVJE VII

KONČNE DOLOČBE

Člen 20

Kazni

Države članice določijo pravila glede kazni, ki se uporabljajo v primeru kršitev nacionalnih določb, sprejetih na podlagi te direktive, ter sprejmejo vse potrebne ukrepe za zagotovitev, da se te določbe izvajajo in upoštevajo. Predvidene kazni so učinkovite, sorazmerne in odvračilne. Države članice Komisijo obvestijo o teh določbah do 18. junija 2016. Komisijo nemudoma obvestijo o vseh nadaljnjih spremembah teh določb.

Člen 21

Informacijski sistem za notranji trg

1. Upravno sodelovanje in medsebojna pomoč med pristojnimi organi držav članic iz členov 6 in 7, člena 10(3) ter členov 14 do 18 se izvajata prek informacijskega sistema za notranji trg (IMI), vzpostavljenega z Uredbo (EU) št. 1024/2012.

2. Države članice lahko uporabljajo dvostranske sporazume ali dogovore o upravnem sodelovanju in medsebojni pomoči med njihovimi pristojnimi organi v zvezi z uporabo in spremljanjem pogojev za zaposlitev iz člena 3 Direktive 96/71/ES, ki se uporabljajo za napotene delavce, v kolikor ti sporazumi ali dogovori ne posegajo v pravice in obveznosti zadevnih delavcev in podjetij.

Države članice obvestijo Komisijo o dvostranskih sporazumih in/ali dogovorih, ki jih uporabljajo, in zagotovijo, da so besedila teh dvostranskih sporazumov splošno dostopna.

3. Pristojni organi držav članic v okviru dvostranskih sporazumov ali dogovorov iz odstavka 2 kolikor je mogoče uporabljajo IMI. Vsekakor pa, v primeru, ko je pristojni organ v eni od zadevnih držav članic uporabil IMI, se ta po možnosti uporabi za kakršno koli nadaljnje zahtevano ukrepanje.

Člen 22

Sprememba Uredbe (EU) št. 1024/2012

V Prilogi k Uredbi (EU) št. 1024/2012 se dodata naslednji točki:

„6. Direktiva 96/71/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 16. decembra 1996 o napotitvi delavcev na delo v okviru opravljanja storitev (*): člen 4.

7. Direktiva 2014/67/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 15. maja 2014 o izvrševanju Direktive 96/71/ES o napotitvi delavcev na delo v okviru opravljanja storitev in spremembi Uredbe (EU) št. 1024/2012 o upravnem sodelovanju prek informacijskega sistema za notranji trg (uredba IMI) (**): člena 6 in 7, člen 10(3) in členi 14 do 18.

(*) UL L 18, 21.1.1997, str. 1.
(**) UL L 159, .28.5.2014, str. 11.“

Člen 23

Prenos

1. Države članice sprejmejo zakone in druge predpise, potrebne za uskladitev s to direktivo, najpozneje do 18. junija 2016. O tem takoj obvestijo Komisijo.

Države članice se v sprejetih ukrepih sklicujejo na to direktivo ali pa sklic nanjo navedejo ob njihovi uradni objavi. Način tega sklicevanja določijo države članice.

2. Države članice Komisiji predložijo besedila temeljnih predpisov nacionalne zakonodaje, sprejetih na področju, ki ga ureja ta direktiva.

Člen 24

Pregled

1. Komisija pregleda uporabo in izvajanje te direktive.

Komisija najpozneje 18. junija 2019 Evropskemu parlamentu, Svetu in Evropskemu ekonomsko-socialnemu odboru predloži poročilo o uporabi in izvajanju ter po potrebi predlaga potrebne spremembe in dopolnitve.

2. Komisija po posvetovanju z državami članicami in po potrebi s socialnimi partnerji na ravni Unije v svojem poročilu oceni zlasti:

(a) potrebo po dejanskih elementih za ugotovitev, ali je napotitev prava, in ustreznost teh elementov, vključno z možnostjo spremembe obstoječih ali opredelitve morebitnih novih elementov, ki jih je treba upoštevati pri ugotavljanju, ali gre za pravo podjetje in ali napoteni delavec začasno opravlja svoje delo, kakor je določeno v členu 4;

(b) ustreznost razpoložljivih podatkov v zvezi s postopkom napotitve;

(c) ustreznost in primernost uporabe nacionalnih nadzornih ukrepov glede na izkušnje s sistemom upravnega sodelovanja in izmenjave informacij ter njegovo učinkovitost, oblikovanje enotnejših standardiziranih dokumentov, uvedbe skupnih načel ali standardov za inšpekcijske preglede na področju napotitve delavcev ter tehničnega napredka, kakor je določeno v členu 9;

(d) odgovornost in/ali izvršilne ukrepe, uvedene za zagotovitev skladnosti z veljavnimi pravili in učinkovitega varstva pravic delavcev v podizvajalski verigi, kakor je določeno v členu 12;

(e) uporabo določb o čezmejnem izvrševanju upravnih denarnih kazni in glob, zlasti v zvezi z izkušnjami s sistemom in njegovo učinkovitostjo, kakor je določeno v poglavju VI;

(f) uporabo dvostranskih sporazumov ali dogovorov v zvezi z IMI, pri tem pa po potrebi upošteva poročilo iz člena 25(1) Uredbe (EU) št. 1024/2012;

(g) možnost prilagajanja rokov iz člena 6(6) za zagotavljanje informacij, za katere zaprosijo države članice ali Komisija, z namenom skrajšanja navedenih rokov, ob upoštevanju doseženega napredka pri delovanju in uporabi IMI.

Člen 25

Začetek veljavnosti

Ta direktiva začne veljati dvajseti dan po objavi v *Uradnem listu Evropske unije*.

Člen 26

Naslovniki

Ta direktiva je naslovljena na države članice.

V Bruslju, 15. maja 2014

Za Evropski parlament	*Za Svet*
Predsednik	*Predsednik*
M. SCHULZ	D. KOURKOULAS

Skupna izjava Evropskega parlamenta, Sveta in Evropske komisije o členu 4(3)(g)

Dejstvo, ali je bil na delovno mesto, na katerem napoteni delavec začasno opravlja svoje delo v okviru opravljanja storitev, v katerem koli preteklem obdobju napoten isti ali drug (napoteni) delavec, pomeni le enega od morebitnih dejavnikov, ki jih je treba upoštevati pri pripravi skupne ocene dejanskega stanja v primeru dvoma.

Zgolj dejstvo, da lahko gre za enega od dejavnikov, se nikakor ne bi smelo razlagati kot prepoved morebitne zamenjave napotenega delavca z drugim napotenim delavcem ali kot ovira morebitni takšni zamenjavi, zlasti v primeru storitev, ki se opravljajo sezonsko, ciklično ali ponavljajoče.